

Alku keskeneräisestä tekstistä, jonka kirjoitan vielä kymmeneen kertaan uudelleen. Lähinnä olen kiinnostunut onko tällä mitään viihdearvoa? Sähköpyörä parkkeerasi kerrostalon roskakatoksen eteen ja posteljooni sytytti tupakan pitääkseen tauon raskaan urakointinsa keskellä. Ei hän karkuun katseita päässyt vaikka olisi tahtonut. Työnantajan antamat oranssit varusteet pitivät tästä huolen. Oli kaunis loppukesän päivä ja hän kulutti aikaansa katselemalla kohti rappukäytävän ovea. Sama saatanan ralli olisi edessä, kuten muinakin päivinä. "Pitkö noita betonisia käytäviä juosta ylösalaisin jokaisena luojan suomana päivänä?" Kyseenalaisti mies arjen raatamisen. Toki tämä oli liioittelua, sillä eihän posti enää kulkenut kuin muutamana päivänä viikossa. Ei noita laskuja ja kiinasta tilattuja rojuja olisi viitsinyt useammin kuljettaakaan. Hiekkalaatikon viereen oli rakennettu muutama pöytä tuoleineen, jonka ääressä nainen tuijotti häntä paheksuvasti syöden samalla kebabannostaan. Rasvaisten punaisten hiusten keskeltä näkyi vain kaksi masentuneen ja tylyn näköistä silmää, jotka syyttävästi tuijottivat posteljoonin mitään tekemättömyyttä. "Kuinka tämä kansan palvelija kehtasi seisoskella työnantajan ajalla?". Ei nainen ollut itsekkään työskennellyt vuosiin ammattikoulun jälkeen. Muutaman lapsen hän oli pyöryttänyt ja se sai riittää. Hän oli ylpeän tietoinen omasta suorituksestaan ja siitä tosiasiasta, että ei nykyajan miehistä ollut mihinkään. Hän sentään oli tehnyt sen, mitä naisen kuului. Savu nousi hitaasti taivaalle ja punertava tulipesä eteni kohti loppuaan turhan nopeasti. Näin ollen työmiehemme päätti kääriä toisen sätkän itselleen. Ei näillä nykyajan hinnoilla ollut varaa kunnon tupakkaa polttaa. Toista se oli hänen ollessaan vielä nuori. Tupakka paloi puoli ilmaisena ja olut oli halpaa sen tulessa venäjältä sammuttaen janoisen kansan nesteen himon. Ei nämä nykyajan kakarat osanneet edes enää ryypätä ja hän oli tästä tosiasiasta huolestunut. Menetetty pilveä polttava sukupolvi, joka vain tuijotti kännykkäänsä etsien samalla elämänsä. Häntä hävetti suorastaan oman sukupolven virheet, jotka olivat sallineen nuorten muuttumisen niin helvetin globaaliksi kansaksi.

Työruutiinin ansiosta mies tunnisti kaikki rapun asukkaat postien perusteella. Sitä sai tietää ihmisestä paljon tuijottamalla pelkästään hänen kirjekuoriaan. Oli selvää, kuka oli pulassa rahatilanteensa kanssa ja kuka harrasti mitäkin lajia kuntoillakseen. Poliittinen kanta selvisi myös muutaman kohdalla, kun puolueen lehti kulkeutui hänen mukanaan luettavaksi. Sitä hän ei vain ymmärtänyt, kuka helvetin hölmö äänestää perussuomalaisia? Lopulta persuja pohtiessaan pääsi häneltä pieni tuskastunut tuhahtus suusta. Lopputulos ajatuksille oli toteamus kaikkien muiden puolueiden olevan myös yhtä huonoja vaihtoehtoja. Koita tässä sitten olla kiinnostunut politiikasta, kun kaikki kusettavat köyhää samalla tavalla. Kitkerän tupakan tuoksun noustessa sieraimiin hän yskähti hieman ja kiersi lopulta kenkäänsä tumpin päällä. Nainen pihamaalla tuomitsi myös tämän teon katseellaan ja huokaisten mies siirsi sätkän ruumiin viereiseen tuhkakuppiin. Samalla liikkeellä oli kai aloitettava myös työnteko. Askeleet rapisivat sisään tullessa maton päällä, kun posteljooni pyyhki jalkojaan vaistomaisesti. Kaikki ylimääräinen tekeminen kävisi kyllä, kunhan ei tarvitsisi taas kävellä näitä rappuja. Asunnot alkoivat heti maan tasalta ja niitä sijaitsi rapussa yhteensä yhdeksän. Sen verran ruokakuntia, joista jokainen oli täysin erilainen kuin naapurinsa. Tai mistä sitä kukaan tiesi. Ei normaali suomalainen toisten kanssa keskustellut. Rappuun sopi mennä vain, jos sieltä ei kuulunut ääniä. Ei kahta ihmistä samaan tilaan mahtunut. Ehkä se oli fyysisesti mahdollista, mutta ei henkisesti.

Ensimmäiseen oveen upposi taas normaalit uskovaisten lehdet ja seuraavan muutama lasku. Kolmannen oven nimeä hän ei yrittänyt edes lukea. Muutaman kerran hän oli sitä yrittänyt ja saanut vain päänsäryn illaksi. Joku voisi ehdottaa maahanmuuttajille, että muuttavat nimensä ymmärrettävään muotoon, kun saapuvat rakkaan isänmaamme alueelle". Kuului kiroiluna miehen takaraivosta. Saapuessaan seuraavan

oven luokse, toinen kerros kaikui taas tutusti lapsen itkun soidessa taustalla. Onneksi kyseessä ei ollut oma kakara. Ainaista jatkuvaa huutoa ja itkua, joko lapsen tai äidin. Ei käynyt kateeksi tuota elämää. Hyvähän se oli, että ihmiset arvostivat ajatuksena perhe-elämää. Taisi vain monella henkinen selkäranka katketa, kun vapaus vaihtui paskaisiin vaippoihin. Samalla tavanomaisen jakelun jatkuessa kerroksessa perimmäinen ovi aukesi. Ruskeaan mekkoon ja samanväriseen pitkähihaiseen pukeutunut nainen, tuli epäröiden rappukäytävään ja mumisi ohi mennessään jotain. Posteljooni epäili tämän olleen tervehdys. -Terve vaan sullekin. Kirosi mies hetken kulttua, kun kukaan ei enää kuullut manausta. Huojentuneena päästessään ylimpään kerrokseen, hän kuunteli, kuinka viimeisen kerroksen keskiovesta kaikui läpi iltapäivän jumpan äänet. -Jaksaa jaksaa, hoki innostunut ääni dvd-levyltä. Täällä hän ei aikaansa viettäisi sen enempää. Hän tiesi viimeisen oven asukkaan olevan jonkinlainen puheenjohtaja talon asioissa. Kyrpä mieheksi, joka puuttui jokaiseen pieneen yksityiskohtaan. Taisi olla myös hieman hullu. Ei raukka edes kauppaan päässyt, ennen kuin oli kaiken tarkistanut useampaan kertaan. Ihanaa ihmisten monitahoisuus olisi ollut, jos työmiehemme olisi välittänyt siitä patkääkään. Hän hoiti omat asiansa jos oli hoitaakseen ja muut tekivät, mitä tekivät. Muiden seuraaminen oli vain tapa, jolla sai työpäivät menemään ja se sai riittää. Moni saattaisi yllättyä kuinka paljon elämää tällainen masentavan näköinen kerrostalo sisälsi. Ehkä olemme uteliaampi, kuin hän ja raotamme ovia hieman salaa? Hiljaisena kuin pölypallo lattialla, saisimme tietoomme oliko muiden elämä todella parempaa kuin oma? Täytyi sen olla, sillä ei elon tuska ainakaan kaikilla ulospäin näyttäytynyt. Tervetuloa Marraskuunkuja neljään.

Kappale 1 Antero Puhakka Ikä 52 Työkyvyttömyyseläkkeellä oleva insinööri Asunto C 27 C-rappu, ylin kerros, viimeinen ovi. Ehkä on parasta aloittaa Anterosta. Niin hän haluaisi tapahtuvan, sillä onhan asukastoimikunnan puheenjohtaja tärkeä mies yhteisölleen. Jos kaipaat tietoa taloon kuuluvista asioista, niin Antero on se henkilö jolta sinun kannattaisi kysyä. Moni tosin jättää tämän tekemättä, koska haluavat pysyä hänen tutkansa ulkopuolella. Toimii pihassa maksettu huoltoyhtiö, mutta myös tämän toimintaa mies pitää tiukassa otteessaan. Monesti hän istui odottamassa pihamaalla aamuisin töihin saapuvia työmiehiä. Ei hänelle mitään tekemistä ole huoltofirman toiminnan kanssa, mutta kyllä oman pihan tapahtumat on pysyttävä tiukassa kontrollissa. Antero onkin huoltomiesten kauhu, kun he minimipalkalla yrittävät tehdä hommansa vain nopeasti pois jaloista. Jumalauta, jos syksyn lehtipuhallus kiimassa jätät vahingossa lehden Marraskuunkuja neljän nurmelle, niin valituspuhelu toiminnasta on lähtenyt esimiehellesi, ennen kuin kerkeät työvälineesi pakata takaisin autoosi. Näin kesäisin oli sentään hieman mukavampaa. Riitti, kun kävi hieman rapun edustaa siivoamassa ja toisinaan ruohoa leikkaamassa. Anteron toiveet olisivat vain vaatineet golfkentänhoitajan tutkinnon ja tämän takia huoltomiehet olivat yleensä sairaana niinä päivinä, kun urakka olisi ollut edessä. Elämästä oppineena he nakittivat viattomat kesätyöntekijät sijaiskärsimään puolestaan. Saihan siinä elämänoppia nuoret miehet ja naiset, mutta kai he olisivat vähemmälläkin oppineet. Oli taas kesäinen aamu ja Antero istui pihamaalla. Hän oli tuonut oman puisen tuolinsa pihalla olevan kukkulan päälle, jotta näkisi kaiken mitä hänen valtakunnassaan tapahtui. Aamukahvia ryystäen mies katseli lämpimänä alkavaa päivää ja ylitse lentävää lorkkia. Jopa tämä lintu ymmärsi vaihtaa suuntaansa ja olla paskomatta pihamaalle, kun huomasi Anteron tarkkaavaisen katseen. Huoltofirman auto kaarsi pihalle hiljalleen ja nuoret miehet kurkkivat sen ikkunoista osoitteen paikkaansa pitävyyttä. Aamupalaverin jälkeinen riemu saavuttaisi pian huipennuksen, sillä he saisivat käynnistää ruohonleikkurit, sekä muut meteliä pitävät laitteensa kellon lyödessä aamu seitsemän. Edessä olisi pikainen isku pihamaalle ja kahdeksan aikaan siirtyminen tyytyväisenä

taukokahville, kun jokainen talon asukas olisi herätetty työnäänillä. Lopulta autosta purkautui ulos kolme nuorta miestä, jotka kellojaan vilkuillen nojasivat autonkylkeen. Mitään ei tehtäisi, ennen kuin olisi sen aika. Kuka hullu kävisi työskentelemään jos ei ollut pakko? Antero saapui hetken meininkiä katseluaan paikalle. Jotain ongelmaa nuorten menossa täytyi olla, sillä mitään ei tapahtunut. Ei kerrostaloyhteisö ollut seisoskelusta maksanut. Kyllä häntä olisi hävettänyt nuorempana seisoa paikallaan mitään tekemättä! Kahvin ja pullan kanssa mies odotti tervehdystä koko ajan hiljalleen lähestyen nuorisoa. "Eikö nämä kakarat osanneet edes tervehtiä vanhempiaan?". Jos mies olisi nähnyt heidän ajatuksiinsa, niin olisi selvinnyt se tosiasia, että jossain unelmien keskellä, jossa olivat tyttöystävien rinnat ja tyhjää hakkaavat ajatukset, olisi selvinnyt myös se, ettei heitä kiinnostanut Anteron paikallaolo paskan vertaa. Vanhuksen saapuminen vain häiritsisi huonon omatunnon omaavia nuoria miehiä. Paksu paniikki hiki virtaisi vain turhaan ohimoilta alas, kun joku tuijottaisi vieressä työntekoa. Lopulta Antero ei malttanut enää odottaa -Huomenta! Hän lähes karjaisi saadakseen huomion. -Huomenta. Kuului laiska vastaus yhden nuoren miehen suusta, joka juuri ja juuri jaksoi nostaa katseensa kännykän näytöstä. Netin videossa tanssiva puolialaston nuori nainen kiinnosti häntä huomattavasti enemmän, kuin tuntemattoman häirikön huutelu. -Tuli pojat sitten hommiin. Hyvä, hyvä! - Se on niin mukava kelikin työskennellä -Mitäs ne pojat meinasi tehdä? Toisiaan katsellen yksi heistä lopulta vastasi -Jaa. En mä oikein tiedä. Pitäisi kai tuota nurmikkoa hieman leikata? -Kai ne teidät koulutti ja opasti siellä työpaikalla? -Niin että löytyykö työturvallisuuskortti ja osaaminen noin vaativien laitteiden käyttöön? Hermostui Antero hieman. -Siinä voi käydä pahasti, kun käydään tuollaisten koneiden kanssa pelaamaan. -Taitaa olla kuule parempi, että ette käynnistä yhtään laitetta, ennen kuin olen soittanut teidän esimiehelle! -On se saatana, kun jätetään nuoriso tällä tavalla yksin. - ja me olemme sentään maksaneet tästä palvelusta. Olisi pitänyt tämäkin tehdä itse. Jatkoι Antero meuhkaamistaan. Pitkin askelin hän rynnisti kotiinsa soittamaan. Nuoret miehet vain katsoivat hämmästyneenä toisiaan, kunnes varovaisen hymyilyn jälkeen rämähtivät nauramaan. -Vittu mikä ukko Antero paineli kännykkäänsä vihaisen huolestuneena huoltofirman numeroa ja valmistautui ohjeistamaan yritystä uudelleen. Ei tällainen toiminta voinut olla lakien ja pykälien mukaista. Tällä aikaa pihassa käynnistyi ensimmäinen ruohonleikkuri ja trimmeri. Nuoriso nautti täysin sydämin tuottamastaan metelistä, tunteen voimistuessa joka kerta, kun talon ikkunoihin ilmestyi uninen naama tuijottamaan äänen syytä. Myös työnjohtaja ilmestyi pihaa ja kirosi ääneen kun näki Anteron syöksyvät pihalle -Voi perkele. Pääsi karkaamaan hänen suustaan Mikään määrä työnantajan järjestämiä asiakaspalvelu kursseja ei riittänyt käsittelemään näitä tilanteita. Hän yritti vetäytyä lähimmän pojan viereen, jotta ruohonleikkuri peittäisi äänellään Anteron puheen. -Huomenta. Karjaisi Antero kohteliaan tärkeänä -Niin että saitteko jo puhelun esimieheltänne? -Ei asioita näin voida hoitaa! Työnjohtaja vain nautti leikkurin äänestä ja hymyillen nyökytteli takaisin. Ei ensimmäinen tavukaan päässyt hänen tärykalvoilleen ja se tuntui hyvältä. Ei näillä kansalaispoliiseilla ollut ikinä mitään oikeaa sanottavaa. Ikävä kyllä jokaiseen taloon yksi mahtui aina yksi hankala asiakas. Ainut poikkeus oli läheinen vanhainkoti. Sen pihamaa täyttyi aina harmaista ja kuolaavista vanhuksista, jotka aamu lääkityksen jälkeen vaelsivat tuijottamaan, mitä pihalla tapahtui. Jokainen pieni tapahtuma sai heidän verenkiertonsa liikkeelle vielä kerran. Olkoon se vaikka orava, joka eksyi nurmikolle ravaamaan. Jostain se viimeinen elämänilo oli revittävä ennen kuolemaa. Väärin se oli toivoa kuolemaa myös Anterolle. Jotain alkukantaista vihaa hänen naamansa vain sai asiakaspalvelijan ajatuksiin nousemaan. Sitä haluaisi vain suorittaa pienipalkkaisen työnsä, mutta senkin on liikaa pyydetty. Vaikka kuinka polvillaan sängyn vieressä rukoilisi ennen

nukkumaan käyntiä, niin aina jostain tulisi seuraavana päivänä Antero tai hänen sata kopiota pilaamaan päiväsi. Sitten suomalaisia syytetään liiasta alkoholin käytöstä. Onko viisi päivää arkena kuunnellun asiakas nalkutuksen jälkeen todella liikaa vaadittu, että nauttii hetken hiljaisuudesta turruttaen itsensä oluen voimalla? Jopa lähibaarissa soitettu Kake Randelin ja muiden elämäntuskaisten avunhuudot eivät häirinneet itse aiheutettua koomaa. Sitä vain mielellään istui hetken hiljaa ja tuijotti omaan lasiinsa. Sitä lapsena kuvitteli, että aikuisuus oli jotain erikoista. Paskat. Antero yritti parhaansa seuraavat viisitoista minuuttia. Vaikka kuinka mies yritti kiinnittää huomiota, sai hän vastaukseksi vain lasittuneen katseen. Asia oli tärkeämpää tärkeämpi ja silti häntä kohdeltiin näin! Maksavaa asiakasta, joka omasta selkärangasta oli repinyt rahat tähän turhuuteen! Hän oli jokaisesta sentistä ylpeä, joka eläkkeenä maksetaan tilille. Miksei tietysti olisi ollut? Vaikka ura katkesi ennen aikojaan burnoutin takia, oli hän parhaansa tehnyt yhteiskunnan eteen. Toki hän häpesi hieman syytä, jolla joutui poistumaan työelämän näyttämöltä. Mokoma heikkojen naisten tauti oli pilannut hänen terävän mielensä. Kuinka voikaan olla näin huono onni, että sairastuu johonkin sellaiseen, joka ei hänen ikäluokalle ja sukupuolelle kuulu? -Tästä puhutaan vielä. Tuhatti Antero lähtiessään paikalta. Päässä pyöri jo suunnitelma kirjeestä, jonka hän lähettäisi tämän suomen kattavan kiinteistöfirman johtajalle. Nämä pienet paikalliset tekijät oli saatava vaihdettua, sekä heidän koulutus saatettava kuntoon. Hän pyyhälsi vihasena hiekkalaatikon ohitse ja jäykästi tervehti rouvaa, joka oli tullut syömään sen viereisille pöydille aamupalaansa. Se käsitti eilistä kylmää pitsaa ja hieman rasvatonta piimää. Hieman etoen Antero seurasi, kun eilinen sinihome-, ananas-, jauheliha-, tonnikalapitsa upposi jättimäiseen turpaan. Kaunis nainen oli kai aikoinaan ollut. Nyt vain elämä ja luultavasti omat pienet lapset alkoivat näkymään hänen ruumiinsa muodoissa. Ei kaikkien tarvinnut ollakaan täydellisiä. Itse asiassa se oli vain viihdemaailman ja internetin tuoma harha. Ei oikeat ihmiset näyttäneet siltä, mitä täydellisyyskulttuuri meille halusi väittää. Silti oli vaikeaa seurata ihmisten henkistä kuihtumista. Tahatonta itsemurhaa, jonka yritti suorittaa paikallisen pizzerian tuotteilla tai vaikka työskentelemällä ylikierroksilla, kuin kahvia juonut orava. Välillä elämä tuntui olevan vain valikoima itsensä tappamisen sopivien keinojen etsimistä. Elintasoksi sitä jotkut kutsuivat. Näinhän se taisi myös olla. Ennen ihmisen murheet olivat selkeät ja karut. Oliko ruokaa tarpeeksi? Entä lämpöä? Eihän kukaan vain sairasta, että saadaan päivän työt tehtyä? Se on vain elämänlaatua, että saamme valita hitaan kuoleman nopean sijaan. Valitse siis aseesi. Loppu aamun Antero käytti seuraamalla rappusiivoojaa. Hän seurasi kahden metrin päässä tarkkaavaisena jokaista liikettä, jonka tämä vanha nainen teki. Karkuunkaan ei raukka päässyt moppeineen ja imureineen. Joten jätetään siis mies tarkkailemaan tilannetta ja katsotaan mitä toiseen asuntoon kuuluu. Luku 2 Abu Dhabi, oikea nimi tuntematon ikä 20 Alimmainen kerros, viimeinen ovi Aamu. Abu hyppäsi pirteänä sängystä ja teki vieressä muutama punnerruksen. Jos joku olisi ollut näkemässä tämän aktiivisuuden, olisi siinä saattanut heikommalla tulla jo paha olo kateellisuudesta. Ei hänen nimensä oikeasti Abu ollut. Eikä hän ollut edes arabi. Jostain syystä häntä oli vain alettu tuolla nimellä kutsumaan. Kai se oli noille kalpea naamoille aivan sama mistä hän oli kotoisin, kun naama oli musta? Afrikka tai Arabia, aivan sama. Oikeasti Abu oli kotoisin Lappeenrannasta, johon hänen isänsä oli saapunut 90-luvun laman aikana. Vaikka lähtömaassa ei kaikki hyvin ollutkaan, niin sitä hän ei ymmärtänyt, mikä hitossa sai hänen isänsä pysähtymään juuri tähän karjalaiseen kylään? Kai faija oli vai jäätynyt noustessaan lentokoneesta, eikä enää karkuunkaan päässyt? Mutta silti Lappeenranta! Muutaman talon yhteisbunkkeri keskellä metsää! Maailmassa olisi ollut ihanan lämpimiä ja täynnä kulttuurista olevia sivistyksen huipentumia. Paras vaihtoehto tuntui olevan silti

isän mielestä venäläisten lähes valloittama korpi. Esimerkillinen nuori mies hän oli. Koulut olivat sujuneet kunnialla ja hän oli opiskelemassa yliopistossa. Abu pelasi myös jalkapalloa neljännen divisioonan joukkueessa hyökkääjänä. Hän oli aina halunnut olla maalivahti, mutta joukkueen 86-vuotias valmentaja oli vaatimalla vaatinut hänen olevan kärkipelaaja. Useasti tästä oli väitely, mutta jo hieman dementoitunut herrasmies valmentaja oli vakuuttunut mustan miehen ylivoimasta urheilussa. Jos joukkue haluaa voittoa, niin tulostavasti täytyi olla aidon neekerin. Toki myös neekeri sanasta oli keskusteltu, mutta ei valmentaja sitä muistanut sairautensa takia. Hän oli aapisestaan nuorena oppinut, että tumma mies on neekeri ja sillä hyvä. Lopulta Abu tyytyi kohtaloonsa, sillä saihan hän sentään pelata peliä jota rakasti. Ei sen iloa yksi höppänä vanha mies häneltä vienyt. Nuori mies oli myös naisten suosiossa. Kuka nyt ei olisi ollut samanlaisen lihaksikkaan vatsan kanssa? Ei Abussa ollut kuin urheilun kovettamat lihakset ja tästä hän sai kärsiä jatkuvasti. Aina löytyi jostain toinen mies, joka halusi varmistaa alfauros asemansa ja alkoi haastamaan riitaa nähdessään komean hyökkääjämme. Onneksi useampi alasarjoissa tehty maali näkyi juoksu vauhdissa ja nämä oluen täyttämät uhoajat jäivät nopeasti taakse karjumaan pahaa oloaan ulos itsestään. Hikisenä hän aamujumpan jälkeen katseli ikkunastaan ulos ja kirosi nähdessään lähettyvillä istuvan Anteron. Siellä se hullu istui taas penkissään kukkulan päällä ja vahti kansaa. Ikäväkseen myös hänet huomattiin ja Abu veti nopeasti verhot kiinni, juuri kun kukkulan päältä meinasi kuulua käsky päälle pukemisesta. Ei tässä kerrostalossa saanut olla rauhassa edes omassa asunnossaan, ilman että joku olisi ollut häntä vainoamassa. Oli näet aivan tavallista, että häntä epäiltiin kaikesta. Jopa polkupyörät oli pihassa lukittuna useammalla lukolla, ettei musta mies vie niitä. Sama koski pihalla liikkumista ja oli täysin normaalia että vartiointifirman auto pysäytti hänet rutiini tarkastusta varten. Helpommalla hän pääsi, kun antoi vartijan jututtaa hetken. Kerran hän oli tämän jättänyt tekemättä ja lopputuloksena oli useamman partion pysäytys yritys, kun he levittivät piikkimaton harjoituksiin polkevan Abun eteen. Ruosteinen polkupyörä oli pysähtynyt vanteet solmussa, samalla kun ylipainoisten sheriffien lauma oli hyökännyt kuulustelemaan häntä. Terveellinen aamiainen, suihku ja pukeutuminen. Edes pihalla mekastavat ruohonleikkaajat eivät häirinneen hänen aamuaan. Rapussa jatkuva juokseminen ihmetytti häntä enemmän, kuin työmiesten mekastaminen ikkunan takana. Luvassa olisi mukava päivä, jonka kruunaisi illan saunavuoro. Toki hän sai aina kuulla saman vitsin naapuriltaan, joka lopetti vuoronsa ennen häntä siitä, että eikö Abu ole jo paahtunut tarpeeksi? Onko noin tummalla enää varaa paistua yhtään enempää? Kohti koulua ja sen kautta harjoituksiin. Se oli päivän suunnitelma. Hän astui rapun puolelle ja hakkasi mahdollisimman hiljaa oveaan kiinni. Ilmoituksen hän oli rikkinaisesta lukosta lähettänyt useampaan kertaan isännöitsijälle. Olivat kai liian kiireisiä korjaamaan Abun ovea? -Mitäs täällä meuhkataan? Syöksyi Antero toisen kerroksen tasanteelta. Hän oli unohtanut siivoojan vahtimisen hetkeksi ja otti asiakseen nyt ojentaa Abua. -Ja mikä tuo aamun strippaus esitys oli ikkunassa? -Ei kai sitä vain tehdä jonkun näköistä keikkaa punaisten lamppujen alla tässä talossa? Hämmästyneenä Abu katsoi innosta hikoilevaa Anteroa. Ei hänellä asunnossaan mitään punaista ollut esillä viime joulun jälkeen. -Vai ollaanko sitä niitä miehiä? Jatkoj Antero -Mitä miehiä? Kysyi Abu hämmästyneenä -Voi helvetti teidän ulkomaalaisten kanssa! En minä nyt käy sen tarkemmin sitä selittämään. Perverssiä puhua toiselle miehelle tuosta aiheesta. -Kyllähän teillä siellä Afrikassa on myös niitä tumman tunnelin rassajia? Totesi Antero jo hieman hiljempaa. -Siis niitä kyllähän sinä tiedät? Niitä...niitä...Homoja. Ääni jo hieman kadoten mies jatkoj. Abu rämähti nauramaan ja kuin miehen tuskaan lisätäkseen hän laittoi huulet törölleen, antaakseen suudelman Anterolle. -Hyi saatana! Antero kiljaisi ja juoksi takaisin siivoojan luokse.

Jalkapallo sankarimme otti pihasta pyörän tyytyväisenä ja hänen heleä naurunsa kuului vielä pitkän matkan päästä. Aamu oli ollut tavallista parempi ja puheenjohtaja oli saatu kerrankin hiljaiseksi. Luku 3 Eeva 62 Rapun ensimmäinen ovi Seurakunnan aktiivijäsen Leski -Joutukaa sielut on aikamme kallis. Kaikui Eevan radiosta aamun ensimmäisinä ääнинä. Kyllä pirteä virsi piristi mukavasti heti kun sai silmänsä auki. Hieman ulkona tulevat työn äänet häntä häiritsivät. Tämän pienen ongelman sai hoidettua onneksi lisäämällä lisää ääntä soittimen säätimestä. Myös Jeesuksen siunauksen tuoma rauhallisuus piti hänen hermonsä kurissa. Muita miehiä Jeesuksen lisäksi Eevalla ei ollut elämässään enää. Oli hän naimisissa ollut vuosikautia, mutta mies oli kuollut jo vuosia sitten. Huhut kertoivat miehen tukehtuneen öylättiin vieraan naisen sängyssä. Tätä ei toki ollut Eevalla kerrottu. Hän piti edesmennyttä Einoaan täydellisenä enkelinä, joka odotti taivaan portilla kärsivällisesti häntä. Eikä Kukaan halunnut olla liian julma rikkoakseen tätä ajatusta. Polvet kipeänä kuin reippaalla kadun naisella, hän nousi aamurukouksen jälkeen ylös lattialta. Auringon säteet osuivat kauniisti seinällä olevaan vapahtaja tauluun, jonka Eeva oli aikoinaan ristipistotyönä tehnyt. Ei hän nyt täysin synnityn ollut, kuten ei kukaan meistä. Aamu kahvin kanssa nautittu kevyt konjakki piti tästä huolen. Kuka nyt aamun kirkkokuoron harjoituksia täysin selvänä kesti? Ainaista valitusta sairauksista, jotka vaivasivat jo hieman ikääntyvää harrastaja kantaa. Siinä tuli ihmisen keho tutuksi, kun jokainen ruumiinosa oli käyty lävitse aamun aikana. Vanhukset suorastaan kilpailivat sairauksillaan ja sillä kuka oli eniten vammaisen olematta liian sairas. Pian Aamun rauha olisi pilalla, kun ensimmäiset tutut tulisivat näkyville. Oli kirjoittamaton sääntö, että osa rouvista käveli Eevan asunnon kautta kirkolle. Oli hän tietoinen, että Ilmaista kahvi ja pullaa he kävivät vain nauttimassa ja varastamassa, kun syömätön osuus katosi yleensä jonkun osallistujan käsilaukkuun odottamaan iltapäivän herkkutelu hetkeä kotona. Silti oli mukavaa saada juttu seuraa. Niin Eeva taas tutusti laski vieraansa sisään ja mummainen tuoksu laskeutui rappukäytävään ja hänen asuntoonsa. Tiedäthän tuoksun, joka on monen vanhuksen asunnossa? Aivan kuin vanhukset pitäisivät käytettyjä teepusseja deodoranttina kainaloissa, peittääkseen lähestyvän kuoleman tuoksun. -Minä en tuosta uudesta pastorista tykkää yhtään. Kirosi Eevan hyvä ystävä Tarja -Helvettiin joudutaan kaikki, kun kuunnellaan naisen saarnaamista. -Kyllä ennen oli parempi, kun oli komiat mies papit. Jatkoivat hän vielä hetkisen Hyväksyvä työkyttely kiersi ympäri pöytää tuomien syntisen kirkon. -Minä katsoin eilen sitä kauheaa ohjelmaa televisiosta. Sitä missä on niitä suomalaisia näyttelijöitä. Totesi Siiri, kolmas naisista Kaikki työkyttelivät taas. Tällä kertaa ele oli vain hyväksyvä esitetylle kannalle. -Siellä ne naiset vain yrittävät miehiä houkutella lasten tekoon. -Pulassa ovat kohta mies parat, kun joutuvat elättämään lasta ja laiskaa vaimoa. Jatkoivat Siiri Eeva ei tosin tästä mitään kuullut, sillä hänen katseensa oli keskittynyt takimmaiseen seinään. Lapsia ei asunnossa ollut, eikä tullut. Olisi Eeva niitä aikoinaan halunnut, mutta kun Eino ei ollut halunnut enää vanhemmalla iällä ristikseen jälkeläisiä, niin asia oli kaikessa hiljaisuudessa vaiettu pois. Kaikki muu tuska elämästä oli vaiettu myös samallatavalla. Ei hänen isänsä ja äitinsä ollut puhuneet mitään, eikä myöskään heidän vanhempansa. Miksi siis Eevan olisi pitänyt keskustella Einon kanssa? Ainut kelle hän avautui murheistaan, oli Jumala ja Jeesus. Heille hän pystyi kertomaan kaiken. Kyllähän uskoni ihmisille naurettiin taivaalle huuhtelulle, mutta ei tämä häntä häirinnyt. Eeva vain aidosti tunsu, että hänelle vastattiin hänen anoessa armoa ja vapautusta synneistä taivaan valtakunnasta. Keskustelu vaihtoi nopeasti suuntaan, kun Abu lähti ajamaan ikkunan takaa polkupyörällään. -Se on hyvä, että saadaan ruokittua noita Afrikan ihmisiä. -Katsokaa nyt miten laiha tuokin mies oli Ei Eeva uskaltanut olla eri mieltäkään ja tyytyi hyväksyen työkyttelemään Tarjan esittämälle huolelle. Oli hän sentään nähnyt paikallislehdessä kuvan

naapuristaan jalkapallokentällä ja tiesi miehen löytäneen hyvää harrastustoimintaa ulkomaan slummielämän jälkeen. Kahvi tuli juotua ja Siiri varasti loput korvapuustit kuten aina. Naisseurue pukeutui ja lähti kohti kirkkoa, johon ei kilometriä pidempää matkaa ollut. Keikkuen he lyllersivät eteenpäin, koska Tarja otti puheeksi kipeän polvensa. Aamusta tulisi siis tavanomainen ja silti oudolla tavalla mieltä piristävä.